

[C. O. Pedersen.]

heder aabne, og hvis der er Tendenser indenfor Landbruget, som kan tjene Formaalet, bør man stimulere disse Tendenser med det Formaal for Øje at faa Ejendomsforøgelsen fremmet. Jeg tænker her paa den stærkt forøgede Intensitet i Landbruget i de sidste 20 Aar og navnlig da i de sidste 10 Aar. Den Forcing af Driften, som vi har været Vidne til, tilskynder mange Landmænd til enten at udvide deres Avlsbygninger eller ogsaa at afhænde af deres Jord. Naar Staten saa samtidig staar i et stort Arbejde for at oprette nye Ejendomme, ligger det lige for, at man gør klogt i at stimulere en Deling af saadanne Ejendomme, og det Forslag, jeg nu skal forelægge, hviler, som man vil forstaa, paa den Betragtning, at den private Udstykning er den mest hensigtsmæssige, men samtidig paa den Erkendelse, at Staten paa forskellig Maade har sin Del af Opgavens Løsning, dels som Laangiver, dels ved selv at foretage Udstykning; Opgaven er for stor for det private Initiativ alene.

Lovforslaget er egentlig en gammel Bekendt. Ganske vist har det aldrig været fremsat her i Rigsdagen, men det har været fremsat i Offentligheden, og det er gennemdrøftet paa en lang Række Møder siden i Fjor Vinter, da det blev forelagt som et foreløbigt Ændringsforslag i det Udvalg, der havde med Regeringsforslagene at gøre. Ærede Medlemmer vil vide, at Forslaget søger at samle alle vore Udstykningsregler i een Lov. Det er klart, at vor Lovgivning paa Grund af dens stykkevise Tilblivelse maatte blive usammenhængende, og vi har ment, at det vilde give større Overskuelighed, naar det hele blev samlet under eet — og jeg kan jo skønne, efter hvad vi hørte forleden, og efter hvad vi ser her paa Bordene, at vi allerede har, om jeg saa maa sige, dannet Skole. Det følger af sig selv, naar vi nu skal samle hele vor Udstykningspolitik i een Lov, at en hel Række Bestemmelser maa være de samme, som vi nu har haft i 20 Aar, og dem skal jeg overhovedet ikke omtale. Det gælder for det første Ansørgernes Kvalifikationer og en hel Masse af de almindelige Bestemmelser, som man finder bag i Forslaget. Jeg ønsker i Dag kun at holde mig til det, der særlig karakteriserer Forslaget, og det, som jeg kan vente

man særlig vil interessere sig for i den senere Debat.

Forslagets første Afsnit omhandler Administrationen, og paa et enkelt Punkt nær bliver Forholdene ganske, som de er nu. Den Forandring, der er, bestaar i, at vi foreslaar Jordlovsudvalget lovfæstet. Til Dato har Landbrugsministeren alene udpeget Medlemmerne af dette Udvalg. Det anser vi for uheldigt; selv om der ikke sker Vilkaarlighed — det vil jeg ikke paa nogen Maade paastaa at der gør —, rummer den nuværende Ordning Mulighed for, at der kan ske Vilkaarlighed, og derfor ønsker vi, at det skal lovfæstes. Dertil kommer, at der overhovedet aldrig har været noget som helst fastslaaet om, hvor talstærkt et saadant Udvalg skal være. Vi ønsker, at det skal fastslaaes i Loven, hvor mange Medlemmer Udvalget skal tælle. Vi foreslaar 12 valgt af Rigsdagen efter Reglerne for § 45-Udvalget og 3 valgt af Ministeren, een som Formand, een, der repræsenterer Landbrugsministeriet, og een, der repræsenterer Finansministeriet.

Ogsaa med Hensyn til Amtskommissionerne er der foreslaaet en lille Ændring af det Forslag, som Medlemmerne vil kende fra i Fjor, det, der har været offentliggjort i Pressen, idet vi i det Forslag, jeg her forelægger, foreslaar, at Udgifterne til Amtskommissionen skal afholdes af Jordfonden. Det Forslag, der i Fjor forelaa i Udvalget, bestemte, at Udgifterne til Amtskommissionen skulde afholdes af Statskassen; vi har altsaa i Aar foretaget den Ændring, at disse Udgifter skal afholdes af Jordfonden.

Lovforslagets tredie Afsnit omhandler Statens Køb af Jord. Som jeg allerede har sagt, bør Staten være i Stand til at erhverve Jord til Udstykning, men denne Erhvervelse fra Statens Side maa efter vor Opfattelse udelukkende ske ved Køb i det aabne Marked, altsaa til Dagens Pris. Efter vor Opfattelse af Ejendomsretten er dette en Selvfølge, men dertil kommer yderligere, at den Opgave, Staten her stiller sig, angaar det hele Samfund, og derfor maa Samfundet som Helhed ogsaa være med til at bære Byrden ved, at Jorden købes af de nuværende Ejere, og denne Byrde maa ikke lægges paa de større Jordbesiddere ved, at man tager Jorden til en Underpris. Til dette Jordkøb fra Statens Side foreslaar vi at anvende Renterne af Jordfonden, det vil